

kendt, at det, som det i Systemerne har drejet sig om, er at se, om Byrderne lægges lempeligst paa Befolkningen ved den ene eller anden af disse Skatter, og med Hensyn hertil er det jo med Rette sagt, at Toldskatterne have det Gode, at de paa en temmelig umærkelig Maade lægge Byrder paa en Del af Befolkningen: de, som bruge mest af de beskattede Varer, betale mest, og de, som bruge lidt, betale dog ogsaa noget til Statens Formaal. Og dette maa vi dog alle fastholde, at nogen Berettigelse er der dog i den Betragtning, at enhver af dem, som bo i Samfundet, bør yde noget Bidrag til Statens Fornødenheder, og der gøres — vistnok med Føje — gældende, at gennem Toldskatterne naas dette retfærdigere end gennem en Indkomstskat. Derfor har man ogsaa i høj Grad holdt paa, at Indkomstskattebyrden ikke maatte hvile paa dem, som have smaa Indtægter, og jeg tror, at vi her i Landet snarest ere komne for lavt end for højt, naar man paa Landet har sat et Skatteminimum af 500 Kr.; jeg tror, at man hellere burde have gaaet højere op dermed og saa gennem Toldbeskatningen søgt at faa det Bidrag til Statens Fornødenheder, som naturlig maatte hvile paa den mindre bemidlede Del af Befolkningen. Men dette, som sagt, til Erindring om, hvilke Motiver der har været for Regering og Landstinget til at ønske disse Sager ordnede samtidig, uden at de skilles ad.

Jeg kommer nu til en særlig Bemærkning med Hensyn til Loven om den forhøjede Brændevinsskat, og den Bemærkning ønsker jeg særlig at rette til det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal), som jo staar som Ordfører for det første Mindretal i det nuværende Udvalg. Jeg paaskønner meget, at det andet Mindretal i Udvalget ved sin Udtalelse her i saa meget har givet Flertallets Opfattelse Medhold; jeg tror, det er et Vidnesbyrd om, at vi i saa Henseende ikke have set saa ganske galt paa Tingene. Men anderledes har, som sagt, det første Mindretal stillet sig; det har villet lægge Ansvar for hele denne Sags Standning over paa Flertallet. Jeg vil lægge dette Ansvar andetsteds, og det er derfor, jeg retter mine Bemærkninger til det ærede Medlem, som jeg nys nævnedes. Det ærede Medlem ved, at jeg i meget respekterer hans Overbevisning, han ved ogsaa, at jeg anerkender den Varme, hvormed han ofte ved at fremsætte sine Anskuelser, og det forstaar sig af sig selv, at jeg i høj Grad føler, at han i politisk Erfaring staar langt over mig. Og

dog drister jeg mig til at sige til det ærede Medlem, at det var en ulykkelig Dag, hin Dag, da han her i Efteraaret i indværende Samling i sin Tale drog til Felts imod en Brændevinsskat og satte paa sin Fane dette Mærke: Ingen Brændevinsskat! Dette Ord gik herfra til Folketinget og vendte tilhage med det Resultat, som nu er fremkommet, at paa vort hele Krav herfra om at faa disse Sager fremmede samtidigt møder det andet Ting med det Svar: Ingen Brændevinsskat! Det kan ikke nytte, at man siger os fra det andet Ting: Ja, men det er kun ved denne Lejlighed, at I ikke faa den, I kunne faa den en anden Gang! Det betyder saa meget lidt, og der er jo endogsaa dem, som have svoret paa, at Landstinget faar aldrig en Brændevinsskat. Det nytter ikke, at man siger, at der kan komme en Lejlighed, hvor man vil bruge en Brændevinsskat til noget bestemt, og saa skal den blive given. Jeg tror, at dette System at bruge Brændevinsskatten til noget bestemt er noget forkert; jeg tror, at Brændevinsskatten skal ind i Statskassen, og Staten kan saa uafhængig gøre, hvad den vil paa de forskellige Omraader. Det er ikke noget at vise os hen til; jeg holder mig til, hvad der nu ligger for, at paa vort Krav om at erholde denne Brændevinsskat har man svaret: Nej, det maa I ikke faa. Jeg vil ikke sætte paa min Fane det Mærke „En Brændevinsskat“, og dog var der noget, som kunde berettigede dertil. Man kunde sige: derved ere vi dog i alt Fald i Overensstemmelse med alle andre Stater paa denne og paa den anden Side af Atlanterhavet. Jeg ved, man vil svare dertil: Det er en Ære for Danmark at staa alene paa dette Omraade! Men den Ære, man saaledes tilegner sig, betyder ikke noget, naar man ikke paa samme Tid kan skaffe sig Attest for Klogskab i denne Retning, og jeg ved ogsaa, at man ved at sætte dette Mærke „En Brændevinsskat“ paa sin Fane, kunde komme i Overensstemmelse med mange hæderlige Borgere i dette Land; jeg tænker paa den anselige Afholdsbevægelse, som efterhaanden har rejst sig og bredt sig omkring os. Men, som sagt, jeg vil ikke sætte dette Mærke paa min Fane. Thi jeg synes, det er en Ting, som ikke skal gøres til en Hovedbegivenhed i et Land, man maa være rede til at slaa af paa sine Fordringer i Henseende til Størrelse, Tid o. s. v.; men hvor kan nogen Smde et politisk Parti gaa hen og sige: vi sætte det som et Hovedpunkt i vor Opfattelse af dette Forhold: Ingen Brænde-